

RUN

↔— ภาคินัย —↔

พิภพ เกลียด ต้องใจ

เขานั่งนิ่งอยู่หน้าโต๊ะอาหารเช้าที่ต้องใจเตรียมไว้ให้ เขานี้ ข้าวมันไก่พิเศษหนึ่งที่เขาซื้อมายังนอนนิ่งอยู่ในจาน ขณะที่เธอกิน ออกไถ่อย่างพริกไทยดำกับสลัดคีนัวถ้วยเล็ก ๆ ขนาดเท่ามดกิน ต้องใจ ไม่ใช่คนสวย เมื่อก่อนเธอน้ำหนักเฉียดร้อยกิโลฯ ตอนนี่ก็ไม่ได้ผอม จนหุ่นสแลนเดอร์หรือก แต่น้ำหนักก็ลดลงกว่าเดิมร่วมยี่สิบกิโลฯ จนร่างเล็กลงอย่างเห็นได้ชัด เธอหันมาวิ่งออกกำลังกายทุกเช้าเย็นเป็นเวลาร่วมห้าเดือน พร้อมกับควบคุมอาหารการกินอย่างเคร่งครัด เริ่มสั่งเสื้อผ้าออนไลน์มาใส่ เครื่องสำอางมีมาแต่งแต่หมบหน้า ต้องใจ จึงไม่ใช่แค่ครูอ้วน ๆ เซย ๆ คนเก่า แต่กลับเป็นครูต้องใจคนใหม่ที่เวลาโพสต์รูปลงเฟซบุ๊กแล้วมีคนมาอ่อยชม พร้อมทั้งถามเคล็ดลับการลดความอ้วนของเธอกันมากมาย จนบางที่เธอก็ตอบคำถามทำตัวเป็น กูรูเรื่องการลดน้ำหนักจนน่าหมั่นไส้

ในขณะที่พิภพเป็นชายร่างอ้วนน้ำหนัก 95 กิโลกรัม

หัวเขาล้านไปครึ่งหนึ่งแล้วในระยะเวลาแค่ปีเดียว สถานะ
 ตกงานมาร่วมปี จากการเป็นนักเขียนคอลัมน์ในนิตยสารชื่อดัง เมื่อโลก
 มันเปลี่ยนไป คนอ่านหนังสือเล่มน้อยลง นิตยสารจึงปิดตัวลงในที่สุด
 พร้อมกับการลดยาพนักงานอย่างเลือดเย็น ชายหนุ่มกลายเป็นไอ้อ้วน
 เกาะเมื่อยกิน เครียดจนถึงขั้นต้องไปพบแพทย์และรับยาโรคซึมเศร้า
 มากินเพื่อรักษา หมอตายอยากในชีวิต จากคนอารมณ์ดีกลายเป็น
 คนเกรี้ยวกราดและเก็บตัวไม่ยอมออกไปไหน ซ้ำร้ายยังตรวจพบว่า
 ตัวเองเป็นเบาหวาน ความดันโลหิตสูง ข้อเขากำลังจะเสื่อมจากการที่
 น้ำหนักเกินมาตรฐานไปมาก หมอบอกว่าถ้าเขาไม่ปรับเปลี่ยนการใช้
 ชีวิตใหม่ อีกไม่นานอาการทุกอย่างจะกำเริบและนำไปสู่โรคร้ายที่ยาก
 จะรักษา พิภพพยักหน้ารับแล้วหันมากินสลัด ผลไม้ ออกกำลังกาย...
 ได้สามวัน

หลังจากวันนั้นก็กินสลัด...แต่เป็นสลัดที่ใส่ครีมจนข้น เพิ่ม
 กรูตองซ์จนล้นจาน นี่ยังไม่นับเนื้อสันย่างติดมัน คนเราถ้าไม่กินเนื้อสัตว์
 จะไปเอาแรงมาจากไหน ว่าเป็นสัตว์กินพืช ดังนั้นถ้าเขากินวัวก็เหมือน
 เขาได้กินพืชนี่แหละ!

หลังจากวันนั้นก็กินผลไม้...แต่เป็นผลไม้ที่หวานจัด ผลไม้
 กระจ่างโดยเฉพาะเงาะสอดไส้สับปะรดที่กินได้ทั้งกระจ่างใหญ่ อีกอย่าง
 ที่เป็นไฮไลต์นั่นคือข้าวเหนียวทุเรียนหวานมัน...เอ้า ก็ใครบัญญัติไว้ว่า
 ทุเรียนคือผลไม้ละ มาโทษเขาก็ไม่ได้!

หลังจากวันนั้นเขาก็ออกกำลังกาย...แต่เป็นการออกกำลังกาย
 ด้วยการนอนกระดิกเท้าไปมา ขยับมือไถหน้าจอโทรศัพท์มือถือเล่นเกม
 ไหนจะใช้มือเอื้อมไปหยิบมันฝรั่งทอดรสชาวนครีมนและหัวหอมเข้าปาก
 อีก เขาไม่ได้อยู่เฉย ๆ สักหน่อย แค่ขยับชีวิตก็เปลี่ยน ก็ขยับแล้วใจ
 จะเอาอะไรอีก!

พิภพเลิกไปหาหมอ เขารำคาญคนมาบงการชีวิต ไม่อยาก
 ตรวจสุขภาพเพราะถ้าตรวจแล้วผลออกมาไม่ดีจะทำให้ไม่สบายใจ

เจ็ดวันหลังใครตาย ?

—> ปองวุฒิ <—

Publishing

เรिंगฤทธิ์

“...จะเห็นว่าเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตมนุษย์เราในทุกภาคส่วน ตลาดแรงงานและธุรกิจของไทยเองในปี 2020 ก็จะมีการสั่นสะเทือนครั้งใหญ่ เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว บริษัทของผมต้องการแสดงให้เห็นว่าคนไทยเรามีความสามารถ มีศักยภาพสูงพอจะเป็นผู้เล่นตัวหลักในตลาดอุตสาหกรรมแห่งอนาคตอย่างการสร้างหุ่นยนต์สำหรับใช้งานในอุตสาหกรรมหรือการใช้เอไอ” เรียงฤทธิ์ นักธุรกิจหนุ่มใหญ่บุคลิกภูมิฐานในวัยเฉียดห้าสิบปีให้สัมภาษณ์กับสื่อธุรกิจหัวหนึ่งเกี่ยวกับแผนงานของกิจการใหม่ของครอบครัวด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ ก่อนปิดท้ายด้วยการหยอดเพิ่มว่า “อย่างไรก็ตาม เราไม่ทิ้งแนวทางดั้งเดิมในส่วนที่ควรรักษานะครับ อย่างแนวคิดการทำธุรกิจที่มีตั้งแต่รุ่นคุณปู่ผม คือให้ความสำคัญกับทรัพยากรมนุษย์มากที่สุด แม้ตอนนี้เราจะก้าวมาสู่ยุคเทคโนโลยีล้ำสมัย แต่หัวใจเราไม่เปลี่ยน ลูกจ้าง

ทุกคนตั้งแต่ระดับผู้จัดการจนถึงคนงานตัวเล็ก ๆ ล้วนแต่เป็นคนในครอบครัวที่เราต้องดูแล ความรักความผูกพันมันอยู่เหนือผลประโยชน์”

เฉียบ...ตอบได้ดี ลงตัวมาก คุ่มค่ากับการซ่อมพุดหน้ากระจะกลับมาเยอะจริง ๆ เริงฤทธิ์คิดในใจ พร้อมส่งยิ้มให้กล้อง

ในช่วงเย็นวันเดียวกัน หนุ่มใหญ่ก็ได้คลิบตัดต่อการสัมภาษณ์เบื้องต้นที่ทางสื่อส่งมาให้ดูเป็นน้ำจิ้มชิมลางก่อนตัวเต็มที่อยู่ในห้องตัดต่อ เขามองดูตัวเองในนั้น รับฟังทุกประโยคแล้วพอใจเป็นอย่างมาก ถึงแม้จะไม่ได้เป็นคนหน้าตาดีแบบพวกดาราดารา แต่ด้วยผิวขาวเชื้อจีนบวกกับชุดสูทราคาแพงที่ลงทุนสวมใส่ ผลงานรวมเข้ากับการตัดต่อถ่ายทำอย่างมืออาชีพของทีมงาน ก็ทำให้ผลลัพธ์สุดท้ายออกมาดูดีเป็นอย่างมาก เรียกได้ว่าฝรั่งสีนักรธุรกิจยุคใหม่ ทันสมัยตามที่ต้องการ

ค่อยคุ่มค่าจ้างหน่อย ไอ้การสัมภาษณ์ออกรายการหนนี้ เขาต้องลงทุนจ่ายเงินเองเพื่อโปรโมตกิจการและสร้างภาพลักษณ์สวย ๆ

ระหว่างกำลังดูคลิบในหน้าจอคอมพิวเตอร์ สายตาก็เลยไปเห็นอะไรบางอย่างบริเวณมุมห้องทำงานที่ค่อนข้างมืด ในตอนแรกเริงฤทธิ์ไม่ได้สังเกตเพราะมืดแต่หลังรูปตัวเองในจอ จนกระทั่งเบนสายตาไปจดจ่อบริเวณดังกล่าวมากขึ้น ก็ทำเอาเขาสะดุ้งตกใจ หัวใจเต้นระรัวอย่างไม่อาจควบคุมได้ เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นไม่ใช่เพียงแค่อาการเบลอของดวงตาหรือคราบสกปรกธรรมดาที่เตะตาเฉย ๆ

ที่อยู่มุมมืดของห้องผู้บริหารกว้างขวางคือร่างของชายหญิงคู่หนึ่งที่ผิวหนังตัวเต็มไปด้วยบาดแผลไฟไหม้ นั่งกอดเข้าคู่ตัวเบียดกันโดยไม่พูดหรือเคลื่อนไหว แต่สายตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังนั้นจ้องมายังเริงฤทธิ์ที่นั่งอยู่บริเวณโต๊ะทำงาน ทำเอาเขาตัวสั่นด้วยความตระหนก รู้สึกเหมือนกำลังเผชิญกับสิ่งมีชีวิตลึกลับที่เขาไม่เข้าใจว่ามันคืออะไรกันแน่

เสียงประตูห้องทำงานถูกผลักเปิดจากทางด้านขวา ดึงให้นักธุรกิจใหญ่เบนสายตาไป คนที่วิ่งเข้ามาคือเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก

ប៊ែលវិលណាល

→ — ប្រាប់ — ←

Publishing

ที่กินผังตรงข้ามถูกทิ้งร้างไว้หลายปี แต่วันนี้ ความรกร้างเปลี่ยนกลายเป็น
เป็นอุทยานหลังใหญ่ เป็นความยิ่งใหญ่สวยงาม ที่ดูผิดที่ผิดทาง
เพราะสิ่งปลูกสร้างแถวนี้ล้วนเป็นทาว์นเฮ้าส์เก่าแก่ ยิ่งอุทยานนั้น
มีหมอกล้อม แสงละมุนประหลาดสะท้อนบางส่วนที่เป็นโลหะดูวิบวับ
จับตา มันยิ่งดูเหมือนภาพฝัน เหมือน — *เด็กวันนี้เรียกอะไรนะ* — ภาพ
ที่ใช้คอมพิวเตอร์ปะกลงไปในภาพจริงนะ เพื่อนผมมันเคยส่งมาสวัสดิ
ตอนเช้ากันเกือบทุกวัน

พยายามหรีตา ยกมือจะจับแว่นหนาให้ถนัด เพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนั้น
ว่าไม่มีแว่น ปกติผมใส่ติดตัวตลอดจนแทบเป็นอวัยวะอีกส่วน คนวัย
หกสิบห้าก็อย่างนี้ ไม่ใส่แว่นก็มองอะไรเบลอลไปหมด

ตบลงอกเสื้อเพื่อเห็นบ่อยู สิ่งที่ได้กลับเป็นของเหลวเหนียวข้น
ก้มดูมือแล้วถึงกับใจหายวาบ ไซ้ คราวนี้ตาไม่เบลอไม่ผาด *มันคือเลือด!*

จำไม่ได้เลยว่าตัวเองไปทำอะไรมา แล้วก็ไม่รู้สึกรู้สึด้วยว่าตัวเอง
บาดเจ็บตรงไหน บางทีมันอาจจะเบือนตอนที่ผม —

ผมจำไม่ได้...

เป็นไปได้ยังไง ปกติผมเป็นคนถือถ้วน แม้แต่ยายนวล คนที่ลูก ๆ
จ้างไว้ให้ช่วยดูแลผม มันยังบ่นทุกวันว่า *‘อากงนี่เพิ่นกะจื่อ’* ได้หมัด *‘จื่อ*
หลายกะเรื่องมากหลาย! ตอนนี้อยายนวลขอลากลับบ้านออกไปหลายวัน
แล้ว บวชญาติเสร็จมันน่าจะรีบกลับมา นี่ผมยังหวั่น ๆ ว่าลูกจ้างจะหนี
เปิด ยายนวลอยู่กับผมมาสองปี ถึงผมจะยังแข็งแรงดี ดูแลตัวเองได้
แต่การมีมันไว้ในบ้านก็ช่วยให้ไม่เหงาเกินไป ลูกกับหลานไม่ค่อยมา
เยี่ยมผมบ่อยนัก

ยังไม่ทันนึกคำตอบเรื่องของเหลวดังกล่าว ลู่ ๆ รู้สึกมีอะไร
ไหลลงตา ผมรีบปิดเปลือกตา ยกมือแตะะ ใจยิ่งหายเมื่อพบว่ามันเป็นคือ
ของเหลวชนิดเดิม!

ปลายนิ้วผมสั่น ค่อย ๆ ไล่แตะะเหนือตา เหนือคิ้ว อย่างเชื่องช้า
อย่างอยากรู้ว่าสาเหตุคืออะไร แต่ก็อย่างหวาดกลัวด้วยว่าสาเหตุคือ
อะไร มันน่าจะเป็นแผลใหญ่ *แต่ทำไมเราไม่เจ็บ...*

ขณะเดียวกัน ผมค่อย ๆ หันหลัง ก้าวกลับไปยังบ้าน เช่นกัน
กับอาคารอื่น ๆ ในหมู่บ้านจัดสรรนี้ มันเป็นทาวนเฮ้าส์อายุหลายสิบปี
ไม่สวยและไม่สะดวกสบายนัก แต่ผมไม่ย้ายออกไปตามคำที่เจ้าทัพ
เคยชวน ทั้งนี้ก็ด้วยความผูกพัน ถ้าคุณอายุเท่าผม คุณจะรู้ว่าการเริ่ม
ต้นใหม่นั้นทำได้ยากและแทบไม่มีประโยชน์ ในเมื่อคุณมองไม่เห็น
อนาคตตัวเองอีกแล้ว ต่อให้เจ้าทัพมันจะบอกว่าผมยังแข็งแรง ยังจะมี
ชีวิตยืนยาวต่อไปจนลูกสาวของมันแต่งงาน แต่ใครมันจะไปรู้อนาคต
ล่ะ ความตายอยู่แค่ปลายลมหายใจคนเรานี่เอง

มีใครหลายคนมองอยู่หน้าประตูบ้าน ไม่รู้เพราะไม่ใช่แว่น
หรือหมอกควันบางอย่างพรางให้เห็นไม่ถนัด ครั้นก้าวต่อมาจึงพบว่า
เป็นควันจริง ๆ ในหมู่สายควันนี้ยังมีกลิ่นหอมติดจะฉุน

กลิ่นธูป...

จดรัก จงแค้น

— สุริยาทิศ —

Publishing

“ไม่โอเคอะมีง”

เสียงหัวเราะแต่แฝงเบาฟ้องความท้อแท้แว่วมาจากทางเดิน ด้านห้องน้ำพนักงานหญิง ที่ตรงนั้น มี ‘คุณหมอนวด’ สาวสวยสองคน ยืนฟังผนังใต้โคมไฟสีเหลืองส้ม พวกหล่อนกำลังเผาปอดตัวเองด้วย บุหรี่ราคาถูกที่สุดในท้องตลาด หนึ่งในนั้นเปิดสนทนาด้วยการบ่น กระปอดกระแปดอย่างหัวเสีย

“แขกที่กูรอก็ไม่มา แขกที่มาก็ไม่เรียกกู...ตู อะไรกันวะ”

“ใจเย็นอีเปรี้ยว เตี่ยตบเปรี้ยวเลยอีนี้” สาวอีกคนคงรำคาญเต็มทน หันไปตีก้นบุหรี่ยี่รูผาท้อระบายน้ำอย่างแม่นยำ แล้วหันมาทำตาเขิวขุนใส่เพื่อนสาว “มึงก็บ่นเหมือนคนไม่รู้เรื่องรู้ราว ก็อีวินนี่ มันเพิ่งตายห่าไปทั้งคน แล้วมันก็เป็นดาวของที่นี่ ใครก็รู้จักมันทั้งนั้น แถมอยากจะทำมันทั้งนั้นด้วย มาเจอข่าวมันโดนรถชนตายกะทันหัน แบบนี้ ใครจะมีใจหวังวะ”

“ก็รู้! แต่เราก็ต้องหาแตกหรือเปลาอีหวาน”

“มึงกลับไปนั่งในลิโอบบีโนเนไป ออกมายืนอยู่กับกูแบบนี้ มึงคงได้หาแตกหрок”

เปรี้ยวยืนกอดดอก สะบัดสะบั้งเอนหลังฟังผนัง

“ออกไปก็เท่านั้นแหละ ไม่มีแม่พูนอยู่ช่วยเชียร์แขก ไม่มีใครยื่นตั้งค้ำให้กูหрок มึงกับกูแก่ที่สุดใน ฮาเร็มเบลล์ แล้วนี่ แม่พูนนะแม่พูน ทิ้งให้ไอ้ผู้จัดการมือใหม่มาคอยเชียร์ ทำทางไม่ได้เรื่อง ขายออกแต่ไอ้พวกเด็ก ๆ”

หวาน เหลียวมองเพื่อนรัก จนปัญญาจะหาคำปลอบใจ อยากตบซ้ำให้หายเจ็บกับคำว่า ‘แก่’ ที่ได้รับมาอย่างเลือดเย็น

“ทำไงได้ล่ะ แม่พูนรักอีวินนี่เหมือนลูกแท้ ๆ นี่นะ เลยไปเป็นธุระจัดงานศพให้ อีพวกดาวรุ่งทั้งหลายมันก็แห่ไปงานคืนแรกกันทั้งนั้น นี่ขนาดเหลือกันอยู่ไม่กี่คน กูกับมึงก็ยังไม่แตก ้วย! จะโทษใครได้ โทษสังขารกันเองดีกว่ามั้ง รับใช้โลกมานานแล้วนี่ เออ...กูว่าจะชวนมึงไปปิ้งหมึกย่างขาหย่างหน้าฮาเร็ม มึงว่าดีมะ อีเปรี้ยว?”

“อ๊วย! ไร้สาระ!” เปรี้ยว ดิ่งหลังกลับมายืนตัวตรง “พูดกับมึงแล้วเครียด กูกลับเข้าไปลุ้นแขกดีกว่า ได้หน้าหมา ๆ ตัวหมู ๆ ก็ยังดี!”

หวานยิ้มตามแผ่นหลังของเพื่อนที่หายกลับเข้าไปในช่องประตูแคบ ๆ ตรงนั้น ก่อนที่รอยยิ้มจะดับลงเมื่อวงหน้าตั้งตรงมาทางเก่า หล่อนระบายลมหายใจอย่างหนักหน่วง อดคิดถึงดาวฮาเร็มชั้นหนึ่งอย่าง วินนี่ ไม่ได้จริง ๆ

‘วินนี่เป็นคนดี’...นี่คือโปรยคำสั้น ๆ ที่ทุกคนจะพึงคิดได้ทันที หากต้องกล่าวถึงผู้ล่วงลับ

‘มึงเป็นคนดีจริง ๆ นั่นแหละ แต่ทำไมคนดีอย่างมึง ถึงต้องมาตายอนาถแบบนี้ด้วยวะ อีวินนี่...’

หวานถามใครสักคนที่อาจจะมึนงงจลึกลับมากพอจะได้ยินถ้อยคำจากความคิด หล่อนหันหลังให้กับความเว้งว้างหลังตึก กำลังย่ำเท้าก้าวกลับเข้าไปในช่องประตูตรงนั้น...

อีกครั้งที่หลับตา

←— ลอยชาย. —→

Publishing

Sofa

ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องของแขกผู้ร่วมงานและเหล่า

ผู้จัดงานที่ลี้วนตกอยู่ในความโศกเศร้าต่อการจากไปอย่างกะทันหันของผู้ตาย บทสนทนาของแขกทั้งหลายนั้นแตกต่างกัน บ้างพูดย้อนถึงคุณงามความดีของผู้ล่วงลับหากยังพอมีให้ได้รับรู้ บ้างพูดถึงเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานหรือแม้แต่ญาติของผู้ตาย

สำหรับคนไทยแล้ว การมาร่วมงานศพอาจไม่ใช่โอกาสเพื่อแสดงความเศร้าเสียใจที่มีต่อผู้ตาย หรือมอบความหวังดีให้กับผู้ที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ทว่ามันเกือบจะกลายเป็นหนึ่งในงานสังคม งานที่ทุกคนรู้ว่าหากได้ยินข่าวร้ายของชีวิตหนึ่งทีจากไป หากมีความสัมพันธ์ได้รู้จักกันมานานหรือแม้แต่รู้จักกันผ่าน ๆ หรือหนักที่สุดก็คือมีคนชวนมาเท่านั้น งานที่ควรจะถูกจัดเพื่อระลึกถึงผู้ตายกลับกลายเป็นเพียงงานที่ 'ต้องไป'

คนไทยมีความเชื่อมากมายที่ยังหลงเหลือและส่งต่อมาถึงปัจจุบัน แต่ความเชื่อก็คือความเชื่อ เมื่อไม่เข้าใจ เมื่อปราศจากแล้วซึ่งปัญญาในการไตร่ตรอง มันจะเป็นเพียงเรื่องงมงายที่น่าขัน หากถูกถาม

ก็คงไม่อาจจะอธิบายหรือขยายความใด ๆ ได้ เหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนี้ แยกส่วนใหญ่ล้วนไม่คั่นหน้าและดูจะไม่ใส่ใจผู้จัดงานสักเท่าไร ทุกคนเอาแต่นั่งคุยกันถึงเรื่องที่ผ่านมาในชีวิต บางคนใช้โอกาสนี้ในการพบปะเพื่อนฝูงที่ห่างหายกันไปนาน บางคนถึงขั้นวิพากษ์วิจารณ์ผู้ตายอย่างเสีย ๆ หาย ๆ เพราะคิดว่าเจ้าตัวไม่มีโอกาสได้ยื่นอีกต่อไปแล้ว จะมีก็แต่แยกส่วนน้อยที่จะใส่ใจและเศร้าโศกไปกับการเดินทางครั้งสุดท้ายของผู้ล่วงลับ

“เขาจะทำไมกันเยอะเยาะนักหนานะ มาก็ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรสักอย่าง” **หยาดทิพย์** ภรรยาของผู้ตายพูดเสียงแข็งเหมือนต้องการให้แขกที่กำกั้วน้ำถือถ้วยชาดื่มในมือไว้แน่นได้คิดสำนึกถึงเหตุและผลของการมาอยู่ที่นี้ในคืนนี้

“อย่าพูดอย่างนั้นเลยลูก ทำใจดี ๆ ไว้ เขามาเดี๋ยวก็กลับ ก็คงมาตามมารยาทกันเหมือนทุกทีนั่นแหละ” **นางสมร** ปลอบใจลูกสาวที่กำลังตกอยู่ในความเศร้าเสียใจ หลังจากต้องเสียสามีไปอย่างไม่มีวันกลับเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

คืนนี้เป็นคืนที่สาม ซึ่งเป็นคืนสุดท้ายแล้วสำหรับการสวดศพในวันพรุ่งนี้ก็จะถึงวันเผา ทำให้ญาติ ๆ ทุกคนมาทำงานแทบจะพร้อมหน้าแต่จะว่าไปแล้วญาติที่พูดถึงนั้นก็ยังมีเพียงหยาดทิพย์และนางสมรผู้เป็นแม่เท่านั้นที่เป็นแม่งานหลัก ก็ยังดีที่เพื่อนบ้านยังพอมีน้ำใจ จึงมาช่วยจัดเตรียมความเรียบร้อยตั้งแต่ในคืนแรก ทำให้ภาระของเจ้าภาพได้เบาบางลงบ้าง

เสียงพูดคุยของผู้คนมากหน้าหลายตาจะเจียบลงอยู่แค่ช่วงเดียวเท่านั้น นั่นคือเวลาที่พระภิกษูกำลังสวดพระอภิธรรม บทสวดต่าง ๆ ที่ถูกใช้ในงานศพนั้น ที่จริงแล้วมีไว้เพื่อสอนใจแก่คนเป็นที่ยังอยู่เสียมากกว่า เนื้อหาใจความเหล่านั้นกล่าวถึงการปล่อยวางและใช้ชีวิตต่อไปหลังจากพบการสูญเสีย แต่ใครเล่าจะเข้าใจเสียงสวดต่างภาษาศรั้นจะให้แปลก็คงจะดูขัดเขินไม่ใช่น้อย คนที่เข้าใจจริง ๆ ก็คงจะมีแต่

พลีพราย

←— ๓๓ —→

Publishing

Sofa

กลางเดือนหกแป๊ะจะเป็นฤดูฝน กว่าหลังจากที่ฝนยามสาย
ซาเม็ดไปได้ไม่นาน ดวงตะวันสีแดงก็สาดแสงแรงร้อนทะลุมา
ยังพื้นดิน รวากับกลัวคนไม่รู้ว่ามีเป็นดวงอาทิตย์เสียอย่างนั้น

“นี่ยังไม่ถึงเที่ยงเลย แกจะร้อนอะไรหนักหนา แน่จริงไม่ลงมา
ถล่มโลกเลยละ จะมัวมาสาดแสงร้อน ๆ ใส่คนสวยอย่างฉันอยู่ทำไม”

หงส์หยก เด็กสาววัยสิบห้าที่กำลังจับเชือกจูงควายให้เล็มหญ้า
อยู่บนคันนา เงยหน้าก่นด่าดวงตะวันราวกับคนเสียสติ ขณะที่มือข้างหนึ่ง
ที่ไม่ได้ถือเชือกก็ขยับงอบใบใหญ่เพื่อปกป้องผิวหนังของตัวเองไปด้วย
ถึงแม้ว่าเธอจะสวมหมวกไ้โม่ปกป้องกันแสงแดดไว้แล้วชั้นหนึ่ง เห็น
เพียงลูกตาสองดวงสุกสกาว ทว่าเด็กสาวก็ยังไม่วางใจอยู่นั่นเองว่ารังสี
อัลตราไวโอเล็ตจะสามารถฆ่าแบคทีเรียผ่านงอบ แล้วทะลุหมวกไ้โม่
จนมาถึงผิวหนังของเธอได้หรือไม่

โชคดีนักที่เมื่อเข้าก่อนจูงควายออกจากคอก เธอตัดสินใจ
สวมเสื้อแขนยาวทับกันถึงสองชั้น กับกางเกงขายาวตัวเก่าที่ไว้ใส่ไป

ทุ่งนา เป็นผ้าเนื้อหนาที่เธอเชื่อมั่นว่าสามารถปกป้องเธอจากไอแดดได้ จากนั้นสวมทับด้วยรองเท้าบูทยางสูงถึงหน้าแข้ง ยังมีถุงมือหนาอีกคู่ ไม่สนใจเสียงบ่นจากนั่งเมียบใหม่ของพ่อกับลูกติดของมัน ที่หาว่าเธอ แต่งตัวราวกับจะออกไปปล้นชาวบ้าน ทั้งที่แค่ให้ลุง อีเผือก ควายตัวเดียว ออกไปเล็มหญ้าที่ทุ่งนา แล้วผูกมันเอาไว้แถวปลายห้วยเท่านั้นเอง

“เออ แล้วปู่ก็ตั้งชื่อให้แกว่าอีเผือก แต่ตลอดหัวจรดหางก็ ดាំบืดปรีวากับตอตะโกแบบนี้ แกเคยคิดจะเปลี่ยนชื่อแซ่ของตัวเองเพื่อไม่ให้้อบายต่อเพื่อนควายร่วมหมู่บ้านบ้างมั๊ย ?”

เงยหน้าดำดวงอาทิตย์เสร็จ หงส์หยกก็หันมาพาลใส่ควาย

อีเผือกตัวต้วตามองเธอราวกับมันเข้าใจในทุกคำพูด จากนั้นก็หันไปเล็มหญ้าต่ออย่างไม่ใส่ใจ แน่ละ ในเมื่อมันไม่ใช่ครั้งแรก ที่หงส์หยกระบายกับควายอย่างมัน แล้วมันจะสนใจให้ได้อะไรขึ้นมา

ทว่าเธอรู้ดี ว่าทุกถ้อยคำที่ต้ออีเผือกไปนั้นเป็นสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจของเธอล้วน ๆ

เธอมีชื่อจริงว่าหงส์หยก ชื่อเล่นว่าหงส์

หากมีคนร้อยคน ได้ยินชื่อจริงและชื่อเล่นของเธอโดยไม่เคยเห็นหน้าตากันมาก่อน หงส์หยกเชื่อว่าคนทั้งร้อยคงคิดว่าเธอเป็นเด็กสาวในตระกูลใหญ่ เป็นลูกผู้ลากมาดี แต่ได้ยินชื่อก็สัมผัสได้ถึงบุคลิกที่เปี่ยมไปด้วยความสูงส่ง่า รับประกันว่าหน้าตาก็คงจะสวยไม่แพ้ชื่อเป็นแน่ ในเมื่อมีทั้งหงส์ทั้งหยก แล้วจะไม่เลิศเลอสูงกว่าสตรีนางอื่นได้อย่างไร

ยะ!

เลิศเลอสูงกว่ากับผีนะสิ!

หงส์หยกเบ้าปากอย่างอดไม่อยู่ ทีแรกเธอตั้งใจจะถุยน้ำลายด้วยซ้ำ แต่นึกขึ้นได้เสียก่อนว่าเธอสวมหมวกไอ้โม่ัง ปิดหมดทั้งหน้าราวกับนินจา เหลือแต่ลูกตาหนึ่งคู่ ชื่นถุยออกมาตอนนี้ น้ำลายก็คง